

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

afgørelser. Det er dog gået med til at ville bøje sig for kvalificeret flertal i ministerkomiteen, hvor det selv har sæde. England ratificerede menneskerettighedskonventionen som det første land, men kun med forbehold på dette og på andre punkter. At England var så tilbageholdende, var en svækkelse af Europarådet, for mange var med rette bange for, at når England holdt sig tilbage, ville Tyskland efterhånden blive den dominerende magt.

Trods disse vanskeligheder synes jeg man må sige, at Europarådet i løbet af de meget få år har nået resultater. Der er den konvention, som vi i dag har til behandling; der er de mange planer, som der arbejdes med, om samordning på økonomiske områder, således vedrørende transport og landbrug, og der er, hvad der vel er det allervigtigste, virkeliggørelsen af Schumanplanen. Her er der med hensyn til kul- og stålproduktionen mellem 6 af Europarådets stater, Frankrig, Tyskland, Italien og de tre Beneluxlande, dannet eet marked og skabt een overnational myndighed. Her er det ikke blevet ved ord. De 6 lande har også planer om en Europahær; det skal jeg vende tilbage til.

Endvidere har disse 6 Schumanlande nu bestemt at gå i gang med at udarbejde en forfatning til en egentlig føderation imellem dem. Hvad det bliver til, er naturligvis ikke godt at vide, men det peger dog fremad imod en vis føderation, og det har naturligvis stillet os overfor det spørgsmål, som det ærede medlem hr. Frode Jakobsen har været inde på ved anden lejlighed: Danmarks stilling til det lille Europa. Jeg er enig med ham i, at man her må udnytte den Edenplan, som blev vedtaget i Europarådets forsamling i år; det vil altså sige den engelske plan, som går ud på at skabe en vis forbindelse mellem de stater i Europarådet, der ikke er med i sammenslutningen vedrørende Schumanplanen, således at de kan få en vis indflydelse, ikke stemmeret, men ret til at deltage såvel i det højeste eksekutivorgans møder som i forsamlingens møder, og jeg vil også anmode den højtærede udenrigsminister om, at Danmark ikke holder sig tilbage fra at få indflydelse med hensyn til Schumanplanen.

England er kommet med og har fået en permanent delegation ved eksekutivorga-

nets sæde i Strasbourg, men det er efter min mening ikke tilstrækkeligt, at landene med producentinteresserne er tilstede her; der bør også være lande — som Danmark — med forbrugerinteresser, der søger at komme med.

De samme 6 lande har også udarbejdet planer om en Europahær, planer, som det jo ser ud til at Vesttyskland i dag foretager det første skridt til at ratificere; men endnu er ratifikation ikke sikret, heller ikke i Tyskland, og vi ved, at Frankrig har sine store betænkeligheder.

Jeg kommer hermed til Europarådet og det militære samarbejde, idet det var i Europarådets forsamling, ideen til en Europahær opstod, ganske vist en Europahær af en noget anden karakter, med en større blanding af de forskellige nationers kontingenter end den, der nu opereres med. Som jeg har nævnt, oprettedes Europarådet for at skabe en nærmere forening mellem Vesteuropas lande på en række ikke-militære områder. Det blev udtrykkeligt fastsat i statutterne, at anliggender, som vedrører det nationale forsvar, falder udenfor rådets virksomhed. I tillid til denne bestemmelse sluttede Sverige sig til Europarådet, medens Schweiz dog ikke ville gå med, hvad jeg meget beklager.

Nu ved jeg meget vel, at man senere har anlagt den fortolkning, at almene spørgsmål om fred og sikkerhed må drøftes, men ikke rent militærtekniske. Ikke desto mindre må det hævdes, at forudsætningen ved oprettelsen af Europarådet var, at man ikke skulle beskæftige sig med forsvarsmæssige spørgsmål. Europaforsamlingen faldt imidlertid for fristelsen og udtalte ønsket om en Europahær og dermed om Tysklands genoprustning. Nu var det vel smukt at se tilløb til en forsoning mellem Tyskland og Frankrig, men for mig at se er farerne ved Tysklands genoprustning så langt større end den strategiske betydning af, at de deltager i Vestens forsvar. Jeg skal ikke her komme ind på alle disse farer, men begrænse mig til at berøre det, der er af særlig betydning for ideen om at skabe en virkelig føderation i Europa, og det er, at Tysklands oprustning som led i Vestens forsvar betyder en forstærkelse af todelingen i Europa og fjerner os endnu mere fra endemålet: et samlet, helt Europa.

I anledning af at det ærede medlem hr.